

Prisoners Dilemma

Voorwoord

Het prisoners dilemma is eigenlijk een keuze waarbij een gevangene voor een keuze wordt gesteld, een keuze waarvan niets aan het toeval is overgelaten, maar ook geen genade kent! Het is een keuze die eigenlijk bedoeld is bij gevangenen die verdacht worden van een zeer ernstig misdrijf zoals een gewapende bankoverval, waarop een lange gevangenisstraf kan worden opgelegd. Het probleem voor de openbare aanklager, kort door de bocht genomen, is echter dat het aangeleverde bewijs voor een veroordeling flinterdun is.

Wat nu, want op een zwaar misdrijf gelden natuurlijk wel spelregels, spelregels waarbij een onderzoek aan moet voldoen om tot een veroordeling te kunnen komen, die kennelijk niet zo soepel genomen dienen te worden, er staat veel op het spel.

Om die regels toch enigszins te omzeilen heeft men een truc bedacht, ik zal heel voorzichtig het woord bluffpoker gebruiken, want het is echt geen spelletje.

De twee verdachten worden apart van elkaar in een verhoorruimte geplaatst en allebei gelijktijdig voor dezelfde keuze gesteld

Jullie weten dat er weinig bewijs tegen jullie is, maar als je blijft zwijgen, of je beroept op je zwijgrecht, kun je alleen terecht staan voor verboden wapenbezit. Maar als je bekent, de ander als schuldige aanwijst en tegen hem getuigt, zal ik jou vrijpleiten omdat je zo goed hebt meegewerkt, maar degene die niet bekent, zal ik minimaal 10 jaar tegen eisen, minimaal!

Maar als jullie allebei een bekentenis afleggen, zijn jullie allebei na 5 jaar vrij! De aanklager belast met het onderzoek, loopt de verhoorruimte uit, en laat de verdachte alleen achter, alleen zal hij voor een keuze staan, een keuze die vreselijke gevolgen kunnen hebben.

Moet hij zijn vriend aangeven om vrijuit te gaan?

Hoe werkt die keuze op zijn geweten?

Maar vooral; wat zal zijn partner in crime beslissen?

Is die ook zo loyaal als de gedachten van mij?

Heeft die überhaupt een geweten, het is immers Ieder voor zich, en God voor ons allen toch?

In theorie en in advocaten normen is het natuurlijk altijd het beste om in alle talen te zwijgen, maar nu de keiharde praktijk!

Uiteindelijk zijn de gevolgen voor de persoon die als verdachte deze keuze moet maken en afwegen, de ene is geestelijk sterker dan de andere en er is geen enkele vorm van overleg mogelijk!

Dit is natuurlijk een voorbeeld zoals een Prisoners Dilemma eruit zou kunnen zien bij een keuze, een keuze bij een zwaar misdrijf gepleegd door deze personen.

Maar is er ook een andere vorm van een Prisoners Dilemma? Niet bij een zwaar misdrijf gepleegd, maar bij een zware keuze die een mens moet maken?

Een zeer zware keuze waarbij ook zo goed als geen overleg mogelijk is, of kan zijn?

Of er is een vorm van overleg, maar dan alleen voor 1 persoon! De ander zal alles kunnen verliezen bij zijn keuze, er is zelfs een een levenslange gevangenisstraf in het vooruitzicht, niet in een gevangenis, maar figuurlijk, een straf voor de rest van je leven, de rest van je leven zal je het mee moeten tornen! Het zijn keuzes waarbij je alleen met de aangewezen personen mag overleggen, of ze je nou 'liggen' of niet, je moet het ermee doen!

Ieder mens komt in zijn leven voor keuzes te staan, keuzes zijn onvermijdelijk in het leven.

Alleen hebben keuzes andere gevolgen voor ieder persoon.

Zijn er keuzes die men moet maken die zo zwaar zijn dat je deze keuzes moet maken onder omstandigheden vergelijkbaar als een prisoners Dilema?

Je weliswaar niet betrokken bent bij een zwaar misdrijf, maar de omstandigheden zijn vergelijkbaar!

Die bestaan wel degelijk, en het is natuurlijk geen onderwerp waarbij betrokken personen over praten, over kunnen praten. Het zijn geen huilers, maar mensen die de last dragen, er rest hen geen andere keuze!

Maar wat doet het met deze mensen? Veranderen ze? Veranderen ze hun blik op bepaalde situaties in het dagelijkse leven? Zijn ze verbitterd geraakt of trekken ze zich terug uit het sociale leven? Vertrouwen ze nog mensen?

Het kunnen in ieder geval zeer traumatische ervaringen zijn, of als traumatisch worden ervaren.

Het kan een eenmalige gebeurtenis zijn, maar ook meerdere gebeurtenissen zijn, dat het Dilemma zelfs 2 keer kan worden voorgelegd in iemands leven.

Geen situatie zal hetzelfde zijn natuurlijk, maar de gevolgen zeer ingrijpend.

Soms kan het letterlijk de blik in iemands ogen veranderen, de ogen zijn immers de spiegel van de ziel.

En andere mensen kunnen dat verkeerd interpreteren, je zelfs gaan mijden.

Je kan situaties doen vergeten door aan de drugs te gaan, aan de drank of professionele hulp inschakelen om je de moeilijke tijd even doorheen te helpen. Het is niet de bedoeling mensen hier voor schrijven hoe ze dingen moeten en kunnen verwerken, integendeel.

Misschien kunnen mensen zich in een situatie herkennen, kunnen ze misschien een beetje vergelijken hoe ze er doorheen gekomen zijn, wat het met hun gedaan heeft, of het hun leven zo verandert heeft dat ze gedeeltelijk niet meer kunnen functioneren, vinden ze nog aansluiting met andere mensen?

Ik ben zeer benieuwd, kan het resultaat natuurlijk niet meten, dat is ook zeer zeker niet de insteek van dit boek, maar een ieder heeft het moeten doorstaan.

Wat zijn de voorgelegde keuzes die gemaakt zijn?

Hebben deze mensen drugs, drank of voorgeschreven medicijnen gebruikt om te kunnen overleven?

Het zijn keuzes die een ieder persoonlijk heeft moeten maken.

Wat zijn de mogelijke gevolgen van de gemaakte keuzes? Blijvend van aard?

Zijn deze mensen nog steeds aan de drugs drank of medicijnen?

Helpen ze inderdaad je de situaties of gevolgen van je keuze te verlichten? Geeft het je de broodnodige rust in je geest?

Ik zou het kunnen begrijpen, ongeacht de keuze die men zou maken.

Je zou nooit iemand moeten veroordelen die 1 van deze keuzes ooit heeft moeten maken, nooit!

Maar ik zou het jammer vinden als mensen aan de drugs drank of medicijnen zijn geraakt, maar vooral zijn gebleven.

Drugs drank of medicijnen zijn de farmaceutische hulpmiddelen tegen geestelijk lijden.

Het zijn ongeaccepteerde middelen in de maatschappij, de maatschappij, dat ben jij was ooit een geveugelde uitspraak van de overheid, maar dan wel het geaccepteerde deel dan.

En zo zal een ieder ooit eens voor een verschrikkelijke keuze komen te staan.

De keuze die je zou maken om door een heftige periode heen te gaan, maar vooral moeten gaan, is een persoonlijke keuze, met of zonder drugs drank of medicijnen, maar vooral je eigen.... Prisoners Dilemma!

Kan de voorgeschiedenis bepalend zijn hoe een persoon in het leven staat? Het nest waaruit je komt moet natuurlijk handvaten geven om in het leven goed te functioneren, maar vooral de sociaal geldende normen en waarden volgen. Dat is per cultuur natuurlijk verschillend, maar er zijn wel veel overeenkomsten zoals groeten, gasten ontvangen, de rangorde van het gezin respecteren, vader en moeder zijn de 'baas' en naar hen luisteren is gewenst, zij zijn degene die je voeden en veiligheid bieden.

Dan begeleiden ze je naar de juiste school die grote taken overneemt van de ouders, en de school heeft de edele taak je klaar te stomen voor de maatschappij. Dat is door de bank genomen de weg die men dient af te leggen, niets meer en niets minder.

Maar als er juist in dat proces een kink in de kabel komt, denk aan een scheiding, geen veilige situatie op de plek waar een opgroeiend kind zich thuis moet voelen, wat dan?

Als de voorbeeld functies weg komen te vallen of anders uitpakken door over-en onmacht van de opvoeders?

Krijgt een kind dan een vertekenend beeld van de waarheid, of wordt het kind juist gesterkt in het oplossen van situaties die afwijkend zijn? Zal een kind eerder allert worden, onraad eerder bespeuren dan kinderen uit een liefdevol nest?

Het zijn natuurlijk allemaal vragen geweest die generaties psychologen hebben bestudeerd, met duizenden andere agogen en hebben er natuurlijk een theorie op losgelaten.

Ellende kan kennelijk in schema's worden geplaatst, en een passend antwoord moet de oplossing aanbrengeen.

Er zullen genoeg wetenschappers hebben geexpirimateerd met de 'doelgroep' en of de schema's of theorieen nu klopte of niet, de oplossing bracht of toch niet, er moest wel een lijn in komen, in de te behandelen mensen.

Denkpatronen moeten veranderen, en als dat verandert is, dan komt de oplossing!

En ik ben geen wetenschapper, dus het zal wel kloppen, in ieder geval is er op 'hoog' niveau aan gewerkt.

Termen als therapie moeheid of weerstand lezen we vaak in de bladen, maar wat daarmee precies wordt bedoeld...

Ook de alternatieve markt zal deze vragen hebben bestudeerd, helderziende, mediums en waarzeggers hebben genoeg klanten, die ondanks de reguliere hulpverleners toch het juiste antwoord willen krijgen.

Zonder de branche aan te vallen hoor je toch te vaak dat de meeste zich niet gehoord of begrepen voelen, en de werkers in contact met het hogere misschien wel meer begrip hebben.

En vaak helpen deze lichtwerkers kennelijk beter in veel gevallen, maar dat kan natuurlijk ook zo zijn, omdat deze lichtwerkers vaak zelf getraumatiseerde dingen hebben meegemaakt, en dat 'voelen' bij anderen.

Ook zijn het vaak hele lieve warme mensen die misschien wat zweverig overkomen, maar dat neem je op de koop toe.

En ach, vaak willen we gewoon horen wat we willen horen, en geeft weer hoop.

Maar wat zijn de gevolgen van bijvoorbeeld de samenstelling van ouders? De achtergronden van ouders?

Zijn de denkbeelden gelijk op elkaar afgestemd? Komen of hebben ze dezelfde sociale achtergrond zoals rijk of een wat armere geschiedenis?

Zijn ze allebei gestudeerd, of juist niet? Hebben ze dezelfde karaktereigenschappen? Hoe zijn ze elkaar tegengekomen, werken ze allebei? Het lijken zulke onzinneige vragen, maar het zijn wel feiten waar een huwelijk op stuk kan lopen.

In het begin zal het meestal wel goed gaan, maar als de omgevingsfactoren mee gaan spelen en niet overeen meer komen, krijg je toch grote gaten in je relatie! De een vind familie erg belangrijk, terwijl de andere partner geen familie meer heeft, of om welke reden dan ook, geen contact meer mee wil.

Uit wat voor soort gezin, of nest, je komt heeft wel degelijk invloed op je verdere leven.

Ervaringen kunnen als een rode draad door je leven lopen, je karaktereigenschap bepalen, en zeker beïnvloeden!

Kijk maar naar veel vechtsporters, in heel veel gevallen zijn ze letterlijk door diepe dalen gegaan, keuze's moeten maken op vroege leeftijd dat ze heeft gevormd tot wat ze nu zijn, vechters met een leeuwenhart.

Als ze de ring ingaan zijn ze medogenloos, doen hun werk grondig, maar op trainingen helpen ze met hart en ziel kinderen die gepest worden, of onzeker zijn geworden door omstandigheden.

Ze voelen de pijn van dat kind als geen ander, en willen hen behoeden voor nog meer ellende, dat kan soms alleen door letterlijk van je af te slaan, ook al is de geestelijke schade dan al aangericht!

Doorgaan, knokken dat is vaak de enigste optie!

Maar je kan alles proberen te verwerken, alles een plaats geven.
Maak alleen duidelijke afspraken met jezelf, wijk er nooit vanaf, hoe klein het ook lijkt, je hebt deze beslissing immers niet voor niks gemaakt, en elke teleurstelling kan weer een terugslag zijn of worden!
In een enkel geval kan je toch even afwijken van de norm zullen we maar zeggen, en de gevolgen precies zo zijn als dat je verwacht, negatief dus.
Het is dan niet de bedoeling dat je dan bij de pakken neer gaat zetten, maar onthoud dan altijd; je hebt toch niet voor niks deze keuze gemaakt!
En hoe verleidelijk het ook mag zijn de volgende keer, je doet het vaak om een ander te plezieren, ik zal niet zeggen gemakzucht, maar toch...
Ik beschrijf nu een plaatje dat het ergste leed voorbij is, alleen wat nu de keuze's zijn en zullen worden.... elke dag weer, het is en blijft jouw prisoners dilemma.

Persoonlijk denk ik dat er geen onderwerp zo in de taboesfeer ligt, zoveel schade aanricht aan de persoon die het overkomt, maar ook zoveel schade aanricht aan de personen die ernaast staan.

Het kunnen en zullen de opvoeders zijn, vrienden bekenden, noem maar op.

Het ontwricht gezinnen, ontwricht opvoedingschema's maar vooral het belangrijkste element; vertrouwen!

Er is en wordt zoveel over geschreven, maar kennelijk wordt er te vaak gedacht, dat gebeurt mijn kind nooit, want ik let altijd goed op!

Het gebeurt altijd in de kerken waar de vertegenwoordiger van God, in Gods huis, een iets andere opvatting heeft van 'heeft u naaste lief, maar vooral de kinderen'.

En de vertegenwoordigers van God en hun machtige organisaties doen het af als een incidentje, een kleinigheidje, kopen het af met een flink bedrag, iets van compensatie, maar of het de geestelijke schade doet afnemen, ik betwijfel het.

Vaak worden deze kinderen afgeschildert als moeilijk en een kind 'met veel fantasie' klaar, de term voor het zingen de kerk uit weer verklaard!

En de vertegenwoordigers van God liegen niet, die verkondigen het WOORD, maar vooral hun woord.

En aangezien de meeste niet meer naar de kerk gaan, zal het hen ook nooit overkomen is de gedachte!

SEXUEEL MISBRUIK

Daar wil je je kind altijd onbewust tegen beschermen, maar wat en hoe wil je het beschermen als je helemaal niet bekend bent met dit vreselijke misselijkmakende onderwerp?

Hoe ga je een kind beschermen tegen een goed voorbereide jager, een wolf in schaapskleren?

Hoe wil je dat uitvoeren als je de vijand niet kent, waarvan je achteraf vaak denkt; huh.... van hem had ik het nooit verwacht!

En de jagers altijd met 3-0 voorstaan als jij de wedstrijd aanvangt!

Want kennelijk is er nog steeds een gestandariseerd beeld van een kindermisbruiker!

Dat zijn altijd de enge mannen die in de bosjes staan, met hun jas open, dus laat je de kinderen niet in het donker langs de bosjes lopen, simpel.

Niet met vreemde mannen praten! Alsof kleine kinderen, uitzonderingen daargelaten, zo op vreemde mannen afstappen om een gezellig lief praatje te maken.

Vaak zijn kinderen erg verlegen, en na lang aandringen van de moeder zal het kind aarzelend contact proberen te leggen, met moeders op de achtergrond natuurlijk!

Kinderen zijn nog helemaal niet bezig met vieze oude mannen die wat van ze willen.

Kinderen willen spelen, lol maken en zijn een onbeschreven blad, een taak van de moeder om dat blad in gezinsverband te beschrijven met ondersteuning van het gezin en wat erbij hoort.

En deze getroffen mensen en hun gezinnen voeren vaak een strijd waar ze niet of nauwelijks over kunnen praten.

Hun enige raadgever is vaak een hulpverlener, de vertrouwenspersoon, stilletjes hopen dat er geen wachttijd is!

Het trekt natuurlijk een flinke streep door relaties in gezins- en vriendenverband!

En als men er al over praat, krijg je toch vaak onbedoeld advies, advies dat je schuldgevoel alleen maar nog groter maakt!

Zag je het dan niet? Merkte je niks aan je kind dan? Ehhhh ja je werkte ook veel he, ehhe nee ik zou het wel gemerkt hebben. Nodeloos om hier op te reageren, het is vaak goed bedoeld zullen we maar zeggen.

En het slachtoffertje? Vergeet nooit dat hun het zwaarst getroffen zijn, maar vaak nog zijn opgezadeld met een levensgroot schuldgevoel!

De orkaan van ellende is immers door hen veroorzaakt is hun gedachte!

Vaak denken deze arme kinderen, zie je wel, ik had ook mijn mond moeten houden, nu zijn papa en mama boos op elkaar door mij.

Alle ellende die in ons gezin komt heb ik veroorzaakt, het is mijn schuld!

En al die mensen over de vloer met hun adviezen, dat is het laats waar een kind op wacht, en dan dat zogenaamde 'andere gedrag' vertonen alsf ze geestelijk achterlijk zijn!

Deze kinderen zijn geestelijk zeer zwaar beschadigd, hebben geleden, maar zijn niet achterlijk!

De ouders of opvoeders gaan gebukt onder stress en schuldgevoel alle registers opentrekken om hun kind op de rails te trekken!

En dat is niet meer dan logisch, en hoe goed bedoeld ook, vaak worden hier de grootste fouten begaan!

Het vereist een heel andere tactiek om dit aan te vangen, voor de specialistische hulpverlener op dit gebied gesneden koek, maar voor de ouders Chinees in New York, je verstaat elkaar niet!

Er komt ook een bepaalde weerstand van de ouders uit, maar langzaam ebt dat weg, als je geaccepteerd hebt dat het is gebeurd en nu alle neuzen dezelfde kant op zien te krijgen!

De tekst; ik schiet degene dood die mijn kind wat aandoet laten varen!

Het is een logische gedachtengang, maar je kind heeft je nu nodig, en vanuit de gevangenis kan je moeilijk je kind helpen toch?

En wat zal je kind denken als de persoon die ze nu nog alleen vertrouwt in de gevangenis zit omdat zij iets heeft verteld?

Je kind heeft je nu het meeste nodig, het is jou kind overkomen, NIEMAND is schuldig dan alleen de dader, en als dat op 1 lijn is, kun je voorzichtig aan het werk!

Vergeet nooit, en hou altijd in gedachten dat het vertrouwen van iedereen in de omgeving zo beschadigd is, dat er veel conflicten kunnen ontstaan!
Onbewust reageer je dingen op elkaar af, verwijt je elkaar dingen, de stress en last die je nu moet dragen is onnoemelijk zwaar.
Je hebt natuurlijk ook je andere bezigheden, je werk, indien nog mogelijk, je sociale leven, het gaat allemaal door!

En eerlijk is eerlijk, vaak gaat een huwelijk of relatie, kapot door deze gebeurtenis.

Het is gewoon niet meer bestand tegen de ontstane druk, situaties en handelingen die erbij komen!

Denk aan de professionele hulp, je moet er naar toe, vragen beantwoorden, elke keer die evaluaties en eventuele terugvallen.

Maar denk ook aan de eventuele financiële gevolgen, veel wordt niet vergoed, en de hulpverleners zijn nu eenmaal geen liefdadigheids instellingen!

Maar ook hele gezinsverbanden worden uitelkaar gerukt, vooral als er meerdere kinderen zijn!

Alle aandacht gaan uit naar het getroffen kind, en het andere kind dat net zo erg getroffen is, wordt, vaak onbewust, over het hoofd gezien.

Ook dat kind heeft zijn vragen, maar men gaat er meestal vanuit dat het kind dat wel begrijpt.

Maar een kind is van huis uit vaak erg flexibel en denkt in zijn nog simpele gedachte, nu is er hulp, maar ik ben er ook nog, en zo sluipt de ellende het gezin in, met zijn alles verwoestende uitwerkingen.

Kan een huwelijk of relatie dan nog in stand blijven?

En huwelijk of relatie is toch vaak gebaseerd op een vertrouwensbasis, en dat is nu juist zo geschonden.

Is het nog bestand tegen deze druk?

De statistieken laten hele sombere cijfers zien.

De meeste huwelijken houden geen stand, en de relaties van de opvoeders kunnen ook zo stuklopen dat er haast geen contact meer mogelijk is.

Dat gebeurt meestal in een later stadium van het proces, meestal ook wel een beetje afhankelijk van de situatie waarin de dader bekend is.

Zoals eerder omschreven zijn er verschillende type daders, maar laten we uitgaan van het ergste meest onverwachte, de daders die dicht bij je omgeving staan.

Ze zijn heel berekenend en gaan sluw te werk, het zijn meesters in het manipuleren en bespelen van gevoelens en situaties.

De kinderen worden zo onder druk gezet dat kinderen mee moeten gaan in hun spel, worden geïsoleerd geestelijk en volgepompt met praatjes dat het hun schuld is, de opvoeders iets heel ergs zal overkomen als het misbruik uitlekt! En vaak maken ze er hun geheim van dat ze met niemand mogen delen, en krijgen ze cadeau's.

Deze daders bevinden zich vaak op belangrijke functies, functies die als heel normaal en belangrijk zijn voor de opvoeding van kinderen, denk aan school leerkrachten, gymnastiek leraren noem maar op, en ik wil uitdrukkelijk benadrukken dat niet de hele branche zo is, het zijn er enkele dat we in de kranten lezen!

Maar ze kunnen zich ook dichterbij bevinden, denk aan familieleden, vrienden of kennissen.

Dan is de schade meestal het grootst, al gaan we geen wedstrijdje houden wie er het ergst getroffen is natuurlijk, elk geval is er teveel, maar vooral verschrikkelijk!

Je kan en zal je achteraf altijd afvragen wat je had moeten doen om dit te voorkomen!

En ik ga zeker niet de deskundige uithangen om dat te beschrijven, hoe je moet handelen, maar kan wel een relaas weergeven van mensen die er mee geconfronteerd zijn, en ach, doe er je voordeel mee zou te eenvoudig klinken, maar misschien herken je bepaalde passages.

Dan kan je zelf conclusies trekken, en de overeenkomsten vergelijken maar wel in de context van... je bent niet de enigste, maar wat het doet of kan doen met een mens!

Om het te voorkomen zou je je kind op moeten sluiten in een kamertje, ver van de buitenwereld en nooit alleen weg laten gaan.

Een bruikbare optie in de opvoeding? Natuurlijk niet, je zou dan alle instanties op de stoep krijgen, en je kind zou uit huis geplaatst kunnen worden, of in een pleeggezin, Onder Toezicht Stelling heet dat, geen optie lijkt mij.

Zijn er dan eventueel overeenkomsten in gedragspatronen van de opvoeders, ouders?

Ik denk het wel, de klap die ongelooflijk hard aankomt, het ongeloof, de eerste reactiepatronen, die juist verkeerd zijn, maar wel logisch, je praat niet over een kopje dat verkeerd is neergezet, of een kattenkwaad issue.

Je wordt als ouder opeens geconfronteerd met gedragingen die je nooit hebt kunnen verklaren, laat staan handelend optreden!

En vergeet nooit dat de dader al met 3-0 voorstaat, en als ouder je ook allerlei andere zaken moet regelen zoals aangifte bij de politie, bijstand van een advocaat en natuurlijk, professionele hulp inschakelen.

Hoe moet je dit aanvangen? Ordenen en welke prioriteiten stellen?

Ga je meteen aangifte doen, een rechtszaak beginnen of aan de hulpverlening beginnen?

Het is natuurlijk een zeer ingrijpend tegenstrijdig gevoel als je tegen een bekende of familielid die als dader wordt beschouwt, aangifte te doen!

Maar ook als de dader een medewerker van een school is, voetbalclubtrainer of iets dergelijks, kan je ook flinke tegenstand verwachten van andere ouders 'die het niet geloven' en je voor alles gaan uitmaken! De dader is vaak slachtoffer van een lastercampagne door het slachtoffer opgestart, en gesteund door de ouders. En het slachtoffertje, die kan alleen maar toezien en denken; mijn schuld allemaal!

Daders zijn dan ook vaak meesters in het uitspelen van mensen.

Maar ongeacht hoe dicht de dader bij je gezin staat, de klap blijft en het laat onuitwisbare schade achter in de geest dat als een rode lijn door je leven gaat lopen, de eerste jaren je leven gaan en zullen beheersen!

Vaak komt dit misbruik laat ter sprake, meestal begint het kind er zelf over!

Het kind zal pas dingen aangeven, erover beginnen als het zich veilig voelt bij een ouder, of een persoon.

Een kind weet vaak nog niks over dit soort zaken, denkt soms 'dat bepaalde dingen en handelingen' erbij horen, dat wordt ze immers vaak verteld blijkt achteraf, maar vinden het toch vaak vreemd.

De schade is inmiddels dan al vaak aangericht, en de ouder, of persoon waarbij het kind zich veilig bij voelt, schrikt zich helemaal een ongeluk.

Maar nog veel erger, de ouder of veilig persoon is er helemaal niet op voorbereid, voorbereid om dit aan te horen!

Ze vonden vaak wel het gedrag afwijkend, maar daar hadden ze nooit aan gedacht! Alle aandacht ging uit om dit afwijkende gedrag te verklaren, hulp ingeroepen waarbij je gif kan innemen dat er hele foute diagnoses worden gesteld!

Vaak hoor je inzichzelf gekeerd of een beetje inkennig, aan een bepaalde situatie wennen, goed bedoeld vaak, maar dat is vaak niet het beoogde probleem, en gaat het misbruik door! Wie denkt eraan dat dat aan de orde is!

Wat zijn vaak, of meestal de eerste reacties van geschrokken ouders als dit misbruik uiteindelijk uitkomt? Juist, wanneer is dat gebeurd? Door wie? Weet je het zeker?

En de non-verbale communicatie doet het kind schrikken, en de meest komende reactie is dat het kind stopt met praten.

De ouders blijven dan om informatie doorvragen, maar het kind is dan meestal zo geschrokken van de reactie, dat ze niks meer zegt.

Vaak is de logische reactie van de ouders om dan verder te vragen, en eigenlijk 'klapt' het kind meer dicht.

In de meeste gevallen moet je denken aan een bekende in de familie, een zeer goede vriend, waarbij er vragen ontstaan bij de ouders, waarbij de heftige reacties of zelfs ruzies het kind niet zullen ontgaan.

Maar de formule van de dader, ingeprent bij het kind, treed in werking, en het arme kind wordt alleen maar banger, want nu gaat de dader mijn ouders wat aandoen.

En voordat de ouders over de eerste klap heen zijn, begint eigenlijk een traject dat ik maar 'het omgekeerde proces' zal noemen.

Het is ongelooflijk zwaar, en vergt veel van je, maar om er doorheen te komen, zal je wel moeten, er zijn weinig andere opties!

Het ómgekeerde- proces is zo opgesteld dat je nu de verschrikkelijke verhalen over wat het kind is overkomen moet aanhoren alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, het omgekeerde proces, want dat kan en wil je eigenlijk niet, maar je moet!

En een kind begint er onverwachts over te praten, wel noemenswaardig, ALS ze er al over praat.

Het is de kunst om zo te luisteren dat het kind zijn verhaal doet waarbij je wel moet oppassen en filteren wat nu de waarheid is!

Niet dat kinderen liegen, maar vaak zo getraumatiseerd, dat ze geen benul hebben hoe en vooral wat ze nu kunnen vertellen.

Je krijgt deze adviezen vaak van de begeleider, gespecialiseerd op dit gebied.

Kinderen zullen vaak alles in werking stellen om de echte dader een beetje 'af te schermen' want de kinderen denken zo hun eigen positie veilig te stellen.

In een later stadium komt het kind met de naam van de echte dader, of geeft aan wie of welk gezinslid dit was.

We praten dan echt over de jongere generatie natuurlijk.

Dan, als de situatie beetje bij beetje duidelijk in kaart gebracht is, begint het enorme puinruimen.

De weg is lang en lijkt eindeloos, je krijgt echt een belasting op je rug, en je zou het liefst op de meeste momenten onzichtbaar willen zijn.

Als er enigszins overeenstemming is bereikt kan men dus beginnen met puinruimen, en het belangrijkste, de Omerta, voor jezelf, door jezelf. Zwijgen want het kan de belangen van je kind schaden, en in sommige gevallen voor jezelf en gezinssituatie.

Het is 'niet te doen gebruikelijk' dit te bespreken, al zou je het nog zo graag willen.

Praat alleen met de daarvoor aangewezen personen is het advies van de professionele begeleiders.

In de regel is er wel overeenstemming tussen beide ouders wat dat betreft, je wilt het beste voor je kind, het grote onvermijdelijke verwijten komt later wel! Je zal ook worden geconfronteerd met allerlei tegenstrijdigheden, juridische zaken waarmee je nog nooit mee te maken hebt gehad, en vooral afhandelingen die je anders had verwacht of ingeschat.

Je moet dus ook proberen daar wat extra reserves voor op te bouwen.

Ouders zullen deze teleurstellingen samen moeten opvangen, of het nou overeenkomt met de verwachtingen laten we maar buiten beschouwing!

Neem bijvoorbeeld de aangifte bij de politie, die willen vaak hun uiterste best doen, maar de capaciteit is er gewoon niet!

Deze zeer gespecialiseerde eenheid kan het werk gewoon niet aan!

Voor jou is het het einde van de wereld, maar als je eens nagaat wat deze eenheid allemaal voor de kiezen krijgt helaas ...

Ongetwijfeld is er een wachttijd, maar je moet wel verder!

Voor alle betrokkenen is het loodzwaar maar het is niet anders.

Ook moeten de verhoren aan bepaalde eisen voldoen, het is dus een zeer gespecialiseerd team dat dit werk doet, maar ook de verhoorkamers zijn specialistisch en vooral kind vriendelijk.

Het klinkt raar, maar het moet wel in zo'n setting.

Het kind moet alles zelf vertellen aan de gespecialiseerde rechercheur en eventueel handelingen zelf voordoen op een pop, waarbij de betreffende rechercheur de feiten in een proces verbaal opneemt.

Het zijn zeer gemotiveerde politieagenten die veel respect verdienen!

Vaak klapt het kind dicht, durft het niet meer verder, en dan moet je als ouders erbij neerleggen, je mag niks dwingen, en eeuwig de tijd hebben de politieagenten niet natuurlijk.

Dat kan frustrerend zijn, maar je moet je aan het kind aanpassen nu, en niet andersom!

Verwacht ook niet teveel van een rechtszaak, als die er al is, als die er komt!
Vooral een eventueel vonnis/uitspraak kan tegenvallen, en hoezeer je ook zou willen, de verhoudingen kunnen erg scheef liggen ten opzichte van je verwachting!

Het zou te gemakkelijk zijn om te zeggen, joh, even diep ademhalen en verder!
Maar de straffen voor dit soort misdaden zijn betrekkelijk laag, en de bewijsvoering erg zwaar.

Probeer het zo te zien; het is het woord van de meestal volwassen verdachte, tegen het woord van een kind, een kind dat vertegenwoordigt wordt door een gemachtigde.

Hoe gaat de relatie nu verder? Hoe is het gesteld met het vertrouwen? Kan het kind weer verder op een enigszins normale manier?

Vragen Vragen & Vragen daar waar meestal geen voor de hand liggende antwoorden voor zijn!

Er zullen ongetwijfeld veel boeken over zijn geschreven, maar wat is het antwoord in de praktijk?

Voor een ieder anders denk ik, er zullen overeenkomsten zijn, maar elk gezin is anders, de enigste overeenkomsten zijn de pijn en het vertrouwen dat weg valt, het vertrouwen in de mens!

Kan je nog relaties onderhouden met mensen als je vertrouwen zo diep geschaad is?

Dat zal ook wel bij iedereen anders liggen, de toekomst zal het leren kan je nooit zeggen, want de resultaten zijn volgens mij ook erg moeilijk meetbaar, het blijft taboe het blijft geheim!

Maar hoe verwerk je het, hoe ga je om met de keuze's waar je dan soms voor gesteld wordt?

Worden je beslissingen anders ten opzichte van vroeger?

Het antwoord kan je misschien vinden in jezelf na het lezen van dit boek, het verhaal beschrijft de ellende wat het allemaal kan aanrichten, het ontwrichten van hele gezinnen, maar vooral wat het doet met mensen na deze periode!

En dat voor het genot van 1 persoon!

Maar hoe je ook hebt besloten keuze's te maken, heb er nooit spijt van achteraf.

Je kon het vaak niet weten, het waren keuze's gemaakt in een noodsituatie, opgelegd aan jou!

En het zal je functioneren in de maatschappij misschien een stuk moeilijker maken, het zal de vreugde letterlijk uit je ogen kunnen halen, maar ooit komt er ook een balans in je leven.

Maar je bent pas echt weer de goede kant op, de goede weg aan het bewandelen als je je weer druk kan maken om onzinnige dingen!

Het gebeurt weer onverwachts, voor je het weet maak je weer een felle discussie met je partner over de tv zender, de afstandsbediening, het boodschappentasje in de supermarkt, de afwas.

En het onvermijdelijke zal weer gebeuren, je zal weer voor keuze's komen te staan.

Alleen hoe pak je deze nu aan?

Wantrouw niet teveel, dat is de theorie, maar nu de praktijk!

En hoe je die keuze's nu maakt, het is aan jou, niks kan zwaarder zijn dan de keuze's die je toen hebt moeten maken, het zijn alleen je eigen opnieuw aangediende ;

PRISONERS DILLEMMA'S

Een vaak gehoorde term onder moeders is, er bestaat geen boek over het opvoeden van kinderen.

Je kan, maar vooral, zal je moeten laten voorlichten en laten adviseren door je ouders, en dan met name je moeder.

En of je nou een voorbeeldig kind was of een uitgesproken draak, je moeder heeft je toch maar mooi grootgebracht!

Je zal vaak hebben lopen vloeken en tieren over de beslissingen genomen door moeders. Het eten was vaak niet te vreten, je kon nooit de juiste vriendjes hebben, en de keuze's van school, allemaal heel vreselijk, vooral in de pubertijd.

Vaders zijn meestal de boeman, als je iets gedaan had, werd er altijd vermeld dat pa je er even over aanspreekt, en in het ergste geval een draai om de oren geeft.

Pa is een autoriteit, meet de krachten van het kind in het spel dat stoeien heet, en

Pa daar kijk je tegen op! Vaders hebben natuurlijk ook een voorbeeld rol, vader werkt, komt thuis en het gezin is dan vaak compleet is de theorie.

Maar in de puberteit periode komen beide ouders in het verdomhoekje, de krachten worden weer gemeten, maar dan anders.

Kinderen gaan zich ontwikkelen, en elke bijval of goedbedoeld advies is ouwelulenkoek want jij als kind weet het nu eenmaal beter klaar.

Geen van de ouders kan het goed doen in deze moeilijke periode, maar dat is natuurlijk van tijdelijke aard.

Op een later moment kom je weer nader tot elkaar, en als de tijd daar is, vraag je om advies.

De antwoorden en raad die je ontvangt zijn opgedaan uit pure ervaring, en ik kan me niet voorstellen dat dat genegeerd wordt.

Nou hebben kinderen, of jong volwassenen vaak een bepaalde karaktereigenschap die soms moeilijk bij te sturen is.

Karakter eigenschappen zijn vaak zeer stabiel en moeilijk te veranderen.

Dus het is aan de ouders hoe ze er mee omgaan in hun opvoeding.

Tijdens de opvoeding krijg je elementen mee die een kind stabiel maken, zeker en sterk, maar soms is dat er gewoon niet, een karaktereigenschap zeg maar.

Natuurlijk speelt de sociale achtergrond ook een zeer belangrijke rol in de opvoeding van een kind.

Waarden en normen verschillen nu eenmaal, die worden later wel bijgesteld.

Als de tijd daar is gaan kinderen het huis uit, samenwonen in de meeste gevallen, en ook een gezin stichten.

Ervaringen die zijn opgedaan moeten nu in de praktijk worden gebracht.

Kan het zo zijn dat als bepaalde standaard feiten uit de gezinssituatie ontbreken, dat automatisch aangevuld wordt in een nieuwe relatie?

Natuurlijk, alleen duurt het proces wat langer, en soms maak je een flinke uitglijder, maar in de regel komt het wel goed!
Vaak, althans volgens de boeken, zijn kinderen die vroeger zwaar zijn mishandeld, later in een gezinssituatie ook een vader die zijn kinderen mishandeld, hij is niet anders gewend, hij weet niet beter!
Daar zit natuurlijk een bepaalde waarheid in, voorbeelden uit de praktijk te over, en dat zal ik nooit ter discussie stellen!
Maar er zijn zat, heel veel vaders die vroeger zwaar zijn mishandeld die absoluut hun kinderen dat niet zullen aandoen, integendeel!

Sociale omstandigheden waarin een kind is opgegroeid kan bepalend zijn. Maar een kind dat in armoede is opgegroeid zal vaak alles in werking zetten om zijn eigen kind alles te bieden. Een kind dat zelf liefdeloos is opgegroeid zal zijn eigen kind overladen met liefde, dus dat zijn misschien onverklaarbare feiten voor de wetenschap, maar wel waarheid!
En elk mens heeft zijn overklaarbare breekpunt.
Waarom dat die persoon dat juist doet, hij was zo lief als kind, zijn ouders waren zo goed en hard werkend.
Zijn het bepaalde omstandigheden die een mens een beslissing doet nemen die niemand begrijpt?

Ik ga een gebeurtenis beschrijven, proberen weer te geven, waarbij vele vragen en stellingen onbeantwoord zullen blijven.
Gebeurtenissen die niet te rijmen zullen zijn, buiten alle verwachtingen om.
Alle gezinsaspecten komen voorbij, inschattingen die totaal verkeerd opgevat kunnen worden, maar voornamelijk bedoeld om een beeld te scheppen wat het met een persoon kan doen.
Relaties moeten weer worden aangegaan, maar hoe?
Constant je vertrouwen dat grof geschonden is weer hervinden!
Drama? Nee integendeel, het is de bedoeling sterk uit een periode te kunnen komen, een priode dat heel lang gaat duren minimaal 18 jaar, maar aan alles komt een eind, en als je tegen jezelf stilletjes kan zeggen; ik heb alles overleefd, dan ben je op de goede weg!

Everything will be OK in the end.
If it's not OK it's not the end.

Het was de ideale gezinssituatie. Het klopte allemaal, wel van de bekende buitenkant.

Gestudeerde ouders, hoog opgeleid zeggen we dan maar, minimaal HBS niveau was dat toen.

Culturen kwamen ook samen in hun huwelijk, alleen de voorwaarden om te trouwen waren toen geheel anders dan nu.

Samenwonen, aan elkaar wennen was niet bespreekbaar, kusje, handje vragen, trouwen, klaar.

Racisme was toen echt een probleem in Nederland, Nederlanders waren een kei in het kleineren van mensen, met name van andere rassen.

Ook als een Nederlands ingezetene een relatie aanging met één inlander, kon het zo zijn dat je gewoon geen huis kreeg! Het werd je gewoon in je gezicht meegedeeld, dat dan weer wel.

Maar ook de schoonouders en familie konden er flink tegen zijn, ongeacht of je hoog opgeleid was of niet, je was een inlander, klaar.

Dat zou nu ondenkbaar zijn, er staan zware straffen op als men dat zo in het openbaar zou zeggen.

Wat dat betreft is er gelukkig een hoop verandert.

Wat dat betreft waren het nu niet de ideale voorwaarden om een relatie aan te gaan, laat staan om een huwelijk in te stappen.

Wat zou de reden geweest zijn van mijn moeder om te trouwen?

Ze kwam uit het verre Indonesië, en was hier na toe gehaald omdat haar ouders en familie voor de Nederlandse vlag hadden gevochten.

En Indonesië was een kolonie geweest van de Nederlandse overheid.

Ze woonde in Hiversum, had altijd vermogende ouders, bedienden in huis gehad, werkelijk overal een bediende voor en nu berooid aangekomen in Nederland!

Geen bediendes meer, haar moeder hertrouwd, en het bekende sprookje, een stiefmoeder dat een echte heks was, met hoofdletters en werkelijk een bezem, niet om te vliegen, maar om klappen mee uit te delen.

En vroeger hadden ze bediendes, nu moest zij, met haar zussen, bedienden spelen voor haar stiefmoeder, sneeuwitje in de praktijk!

Reden genoeg om het huis uit te willen vluchten, en terecht!

Als vrouw wil je meer dan alleen slaaf zijn voor een heks van een stiefmoeder toch?